

израсла въ политически борби, а имаше десетъ умни мжже да въведатъ система за дисциплиниране и възпитаване на поколѣнията у насъ, всички борби щѣха да бждатъ излишни. Тѣзи поколѣния щѣха да откриятъ и по-високи цели въ живота си. Ние живѣемъ варварски и първобитно, трѣбва да се сраимъ че нѣмаме философия, изкуство и човѣчност. Сърдимъ се на Ивана и го замѣстваме съ Стояна, а и двамата сж едно и сжщо.

Младеновъ бѣше отново скочилъ отъ дивана. Той говорѣше накжсано, почти неразбрано, скачаше отъ мисълъ на мисълъ, но се познаваше, че въ него всичко има една основа, наблюдение, събирана мжка. Ася и Ведровъ го разбираха и искаха да охладятъ огъня му. Но той сякашъ се страхуваше, че едно прекжсване, единъ въпросъ и — ще се оплете. Той бѣше отъ ония натури, които по-добре пишатъ, а лошо и непълно говорятъ. Бѣше му накипѣло и сега се изказваше. Но се страхуваше отъ въпроси и уловки. Напоследъкъ той наистина бѣше решилъ да замине, да избѣга отъ България. Думитъ му издаваха донѣкжде причинитъ за това бѣгство. Наредъ съ това, той мислѣше да напише книга, въ която да даде безсмисленото сжществуване на едно племе. Разбира се, за българското племе мислѣше той, безъ да признае това дори предъ себе си.

Безъ да позволи да го прекжснатъ, той говори дълго. Нито Ася, нито Ведровъ можеха да му се разсърдятъ за нѣкои груби думи. Младеновъ не